

25 Ιανουαρίου, 1996

[ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ/στής]

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ,

Αιτητές,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Συνεκδικαζόμενες Υποθέσεις Αρ. 823/92, 871/92, 901/92)

Δημόσιοι Υπάλληλοι — Προαγωγές — Σύσταση του Προϊσταμένου —
Απαίτηση αιτιολόγησής της από το Άρθρο 35 (4) του Ν. 1/90 — Νο-
μολογιακές τάσεις και η δεσμευτική ερμηνεία του άρθρου από την
5 Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου — Αναιτιολόγητη η σύσταση
στην κριθείσα περίπτωση — Η προσωπική γνώση του Διευθυντή άνευ
ετέρου δεν αρκεί.

Οι αιτητές προσέφυγαν κατά της προαγωγής του ενδιαφερομένου
μέρους σε Συντηρητή Δασών Α'.

10

Το Ανώτατο Δικαστήριο, ακυρώνοντας την επίδικη απόφαση,
αποφάσισε ότι:

15

1. Εκδηλώθηκαν δύο ροπές στην πρωτόδικη νομολογία του Ανωτά-
του Δικαστηρίου αναφορικά με την ερμηνεία του Άρθρου 35(4). Η
μία θεώρησε τις συστάσεις που στηρίζονται αποκλειστικά στα
τρία θεσμοθετημένα κριτήρια (αρχαιότητα, αξία και προσόντα)
ικανοποιητική για τους σκοπούς του νόμου.

20

Σύμφωνα με την άλλη άποψη η απλή μνημόνευση των τριών κρι-
τηρίων δεν ικανοποιεί τη ρητή απαίτηση του Άρθρου 35(4) για αι-
τιολόγηση των συστάσεων του Προϊστάμενου Τμήματος τις οποί-
ες βασικά διαχωρίζει από τα στοιχεία των φακέλων.

25

Στην αμφίρροπη κατάσταση της νομολογίας έδωσε διέξοδο η Ολο-
μέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου με δύο αποφάσεις της στην

Κυπριακή Δημοκρατία ν. Χ'Γεωργίου (1994) 3 Α.Α.Δ. 574, *Κυπριακή Δημοκρατία ν. Ιωάννας Αναστασιάδου-Vantiegghem* (1995) 3 Α.Α.Δ. 119.

2. Στην προκείμενη περίπτωση η σύσταση του Διευθυντή είναι αποπνικτικά περιορισμένη στα τρία αξιολογικά κριτήρια που θεσπίζει ο νόμος. Απλώς απαριθμούνται χωρίς να προστίθεται οτιδήποτε άλλο. Επομένως είναι φανερό πως εδώ δεν τηρήθηκε η επιταγή του νόμου για αιτιολόγηση της σύστασης. Η γνώση του Διευθυντή ασφαλώς είναι πολύτιμη και προσδίδει αυθεντικότητα στην άποψη που εκάστοτε εκφράζει. Όμως στην προκείμενη περίπτωση δεν έγινε μέσο αποκάλυψης πρόσθετων πτυχών είτε της απόδοσης είτε της προσωπικότητας του υπάλληλου ή γενικά της υπηρεσιακής αρετής του. Είναι στείρα η σκέψη ότι ο Διευθυντής θεωρεί κάποιον από την προσωπική του γνώση ως τον καταλληλότερο χωρίς να προσθέτει οτιδήποτε άλλο.

Οι προσφυγές επιτυγχάνουν με έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Λεωνίδου κ.ά. ν. Δημοκρατίας (1992) 4 Α.Α.Δ. 1806,

Νικολάου κ.ά. ν. Δημοκρατίας (1992) 4 Α.Α.Δ. 3930,

Λουϊζίδης κ.ά. ν. Δημοκρατίας (1992) 4 Α.Α.Δ. 4742,

Πολυκάρπου κ.ά. ν. Δημοκρατίας (1993) 4 Α.Α.Δ. 72,

Θεοκλήτου ν. Δημοκρατίας (1993) 4 Α.Α.Δ. 2531,

Κελεπενιώτης ν. Α.Η.Κ. (αφ. 1) (1994) 4 Α.Α.Δ. 1795,

Χ'Γιάννη ν. Δημοκρατίας (1994) 4 Α.Α.Δ. 1815,

Δημοκρατία ν. Χ'Γεωργίου (1994) 3 Α.Α.Δ. 574,

Δημοκρατία ν. Vantiegghem κ.ά. (1995) 3 Α.Α.Δ. 119,

Αγαθαγγέλου ν. Δημοκρατίας (1995) 4 Α.Α.Δ. 903,

Αναστασίου ν. Δημοκρατίας (1996) 4 Α.Α.Δ. 24.

Προσφυγές.

5 Προσφυγές εναντίον της απόφασης των καθ' ων η αίτηση ημερομηνίας 5/8/92, με την οποία προάχθηκε το ενδιαφερόμενο μέρος στη θέση Συντηρητή Δασών Α', αντί των αιτητών.

Χρ. Πουργουρίδης, για τον Αιτητή στην Υπόθεση αρ. 823/92.

10 Α. Παπαχαραλάμπους, για τον Αιτητή στην Υπόθεση αρ. 871/92.

Ε. Φλουρέντζου, για τον Αιτητή στην Υπόθεση αρ. 901/92.

15 Δ. Παπαδοπούλου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult.

20 ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ.: Αντικείμενο και των τριών προσφυγών είναι η νομιμότητα απόφασης της Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας, που λήφθηκε στις 5/8/92 και δημοσιεύθηκε στην επίσημη εφημερίδα ημερ. 25/9/92. Με αυτή την απόφαση προάχθηκε, από 1/9/92, σε Συντηρητή Δασών Α' το ενδιαφερόμενο πρόσωπο Λοΐζος Κουρτελλαρίδης. Τον είχε συστήσει σχετικά ο Διευθυντής του Τμήματος Δασών σαν τον καταλληλότερο από τους διεκδικητές της θέσης, που συγκαταλέγεται στις θέσεις προαγωγής.

30 Ένας από τους βασικούς λόγους που πρόβαλαν και ανέπτυξαν οι αιτητές για να πετύχουν ακύρωση της προαγωγής είναι η παραβίαση της αρχής της αιτιολογίας των συστάσεων του Προϊστάμενου Τμήματος, όπως αυτή επανακαθορίστηκε από το Άρθρο 35(4) του περί Δημόσιας υπηρεσίας Νόμου. Γιαυτό και πρέπει να έχουμε υπόψη πως ακριβώς διατυπώθηκε η εισήγηση:

35 “Έχοντας άμεση γνώση της εργασίας όλων των υποψηφίων και της γενικότερης προσφοράς τους στο Τμήμα και αφού έλαβα υπόψη όλα τα διαθέσιμα στοιχεία, και ιδιαίτερα τις αξιολογήσεις όλων των υποψηφίων για τα τελευταία επτά χρόνια, με βάση τα καθιερωμένα κριτήρια στο σύνολό τους - αξία, προσόντα, αρχαιότητα - κρίνω ότι ο Κουρτελλαρίδης Λοΐζος υπερέχει των
40 άλλων υποψηφίων και τον συστήνω για προαγωγή.”

Εκδηλώθηκαν δύο ροπές στην πρωτόδικη νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου αναφορικά με την ερμηνεία του Άρθρου 35(4). Η μία θεώρησε τις συστάσεις που στηρίζονται αποκλειστικά στα

τρία θεσμοθετημένα κριτήρια (αρχαιότητα, αξία και προσόντα) ικανοποιητική για τους σκοπούς του νόμου. Παραδείγματα αποτελούν οι αποφάσεις **Θεόδωρος Λεωνίδου και Άλλοι v. Δημοκρατίας** (1992) 4 Α.Α.Δ. 1806 και **Ανδρέας Νικολάου και Άλλοι v. Δημοκρατίας** (1992) 4 Α.Α.Δ. 3930.

5

Σύμφωνα με την άλλη άποψη η απλή μνημόνευση των τριών κριτηρίων δεν ικανοποιεί τη ρητή απαίτηση του Άρθρου 35(4) για αιτιολόγηση των συστάσεων του Προϊστάμενου Τμήματος τις οποίες βασικά διαχωρίζει από τα στοιχεία των φακέλων. Τη νέα τάση εγκαινίασε η απόφαση **Γεώργιος Λοιζίδης και Άλλος v. Δημοκρατίας** (1992) 4 Α.Α.Δ. 4742, το σκεπτικό της οποίας ακολουθήθηκε σε μεταγενέστερες υποθέσεις: **Νίκη Πολυκάρπου και Άλλοι v. Δημοκρατίας** (1993) 4 Α.Α.Δ. 72, **Δημήτριος Θεοκλήτου v. Δημοκρατίας** (1993) 4 Α.Α.Δ. 2531, **Αντώνης Κελεπενιώτης v. Α.Η.Κ.** (αρ. 1) (1994) 4 Α.Α.Δ. 1795, **Ευάνθη Σταυρή Χ'Τιάννη v. Δημοκρατίας** (1994) 4 Α.Α.Δ. 1815.

10

15

Η δικηγόρος της Δημοκρατίας επεσήμανε τη διχογνωμία που επικράτησε στη νομολογία και υπέβαλε ότι η αιτιολογία στην προκείμενη περίπτωση “είναι σαφής, επαρκής και εκθέτει τους πραγματικούς λόγους που οδήγησαν στη σύσταση”. Και πρόσθεσε ότι εν πάση περιπτώσει ο Διευθυντής δε περιορίστηκε μόνο στα τρία κριτήρια, αλλά μίλησε και από την προσωπική γνώση που είχε για την εργασία των υποψηφίων.

20

25

Στην αμφίροστη κατάσταση της νομολογίας έδωσε διέξοδο η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου με δύο αποφάσεις της στην **Κυπριακή Δημοκρατία v. Χ'Γεωργίου** (1994) 3 Α.Α.Δ. 574 και **Κυπριακή Δημοκρατία v. Ιωάννας Αναστασιάδου-Vantieghe** κ.ά. (1995) 3 Α.Α.Δ. 119. Και παραπέμπω στις σχετικές παρατηρήσεις μου στις αποφάσεις στην **Αλέκος Αγαθαγγέλου v. Δημοκρατίας** (1995) 4 Α.Α.Δ. 903 και **Ανδρέας Αναστασίου v. Δημοκρατίας** (1996) 4 Α.Α.Δ. 24. Η προσέγγιση στις υποθέσεις που παρέθεσα, με απαρχή τη **Λοιζίδης** έγινε βασικά δεκτή από την Ολομέλεια στις παραπάνω δύο αποφάσεις της.

30

35

Στην προκείμενη περίπτωση η σύσταση του Διευθυντή είναι αποπνικτικά περιορισμένη στα τρία αξιολογικά κριτήρια που θεσπίζει ο νόμος. Απλώς, όπως είδαμε, απαριθμούνται χωρίς να προστίθεται οτιδήποτε άλλο. Επομένως είναι φανερό πως εδώ δεν τηρήθηκε η επιταγή του νόμου για αιτιολόγηση της σύστασης. Η γνώση του Διευθυντή ασφαλώς είναι πολύτιμη και προσδίδει αυθεντικότητα στην άποψη που εκάστοτε εκφράζει. Όμως στην προ-

40

- κείμενη περίπτωση δεν έγινε μέσο αποκάλυψης πρόσθετων πτυχών είτε της απόδοσης είτε της προσωπικότητας του υπαλλήλου ή γενικά της υπηρεσιακής αρετής του. Είναι στείρα η σκέψη ότι ο Διευθυντής θεωρεί κάποιον από την προσωπική του γνώση ως τον καταλληλότερο χωρίς να προσθέτει οτιδήποτε άλλο.

- 10 Αναμφίβολα η σύσταση έπαιξε ρόλο στη διαμόρφωση της τελικής απόφασης της Ε.Δ.Υ. Αναφέρεται ρητά στο πρακτικό ότι υπήρξε ένας από τους λόγους της απόφασης προαγωγής. Γιαντό και την ακυρώνω για πλημμελή αιτιολόγηση της σύστασης του Διευθυντή, χωρίς να παρίσταται ανάγκη να εξετάσω οποιοδήποτε άλλο από τους προβληθέντες λόγους ακύρωσης. Επιδικάζω σε βάρος του δημοσίου £100 έξοδα προς όφελος του αιτητή στην κάθε προσφυγή.

Οι προσφυγές επιτυγχάνουν με έξοδα.